

Rozvažování nad Úvahou ohledně návrhu právního uznání svazku mezi homosexuály

Ekumenické křesťanské společenství Logos Brno se zamýšlí nad dokumentem Kongregace pro nauku víry vydaným v červnu 2003.

V Brně 15. listopadu 2003.

Písmo

Opírajíce se o Písmo autoři dokumentu tvrdí, že homosexuální vztahy jsou v něm odsouzeny jako těžký úpadek. Považujeme tento výklad za účelový: v epistole Římanům 1, 24-27 Pavel nikde nemluví o vztahu, píše zde o sexuálním styku (podle výkladových poznámek kritizuje kultickou prostituci v pohanských chrámech a pohlavní nevázanost pro pohany tehdy příznačnou).

Stejně tak v 1. listu Timoteovi 1, 10 se vyskytuje termín „lidé zvrácení“ nebo „zvrhlíci“. Pomineme-li, že homosexuálové jsou automaticky zahrnováni do této kategorie, význam tohoto označení se vykládá jako pederasti, sodomité: muži, kteří tělesně hřeší s mladými osobami téhož pohlaví.

Ani na jednom místě se neodsuzují homosexuální vztahy, vždy jde o sexuální praktiky – a to ještě nevázané, nevyrovnané (s mladými chlapci). Vnímáme to spíše jako odsouzení sexuality odtržené od plného citového vztahu.

Zdravý rozum

Dokument se dále odvolává na „zdravý rozum“. Kdo má patent na zdravý rozum? A co se za tímto pojmem vůbec skrývá? Náš „zdravý rozum“ nám říká, že není nic špatného na tom, když spolu dva lidé žijí, vzájemně si pomáhají, obohacují se a doplňují. Naopak odsuzovat takovýto vztah se nám zdá v rozporu se zdravým rozumem.

Argumentovat tedy zdravým rozumem nám připadá dost dobře nemožné, protože jde do značné míry o věc osobního poznání.

Několikrát se uvádí, že homosexuální vztahy jsou v rozporu s přirozeným zákonem. Co je ale přirozený zákon? V přírodě je například přirozené, že někteří labutí samci žijí monogamně spolu a dokonce

vychovávají mláďata. Vypadá to tedy, že příroda je nepřirozená? Opět se tedy ptáme: Co se tímto přirozeným zákonem vlastně myslí?

Manželství

Z úvahy nám někdy zaznívá, jakoby manželství bylo jedinou možnou správnou volbou života. Boží stvoření je ale přece pestrým místem, ve kterém je mnoho různých způsobů, jak dar života využít. Ať už je to ve vztahu, samotě anebo společenství řeholního řádu.

Kde bere církev jistotu vztah plný citu, doplňování se, pomoci, společných radostí i bolestí odsoudit jako „objektivně neuspořádaný“ či „nemorální“? Nepřekračuje už trochu své lidské kompetence?

V uzákoněném registrovaném partnerství se zde vidí zlo, které by mladé vystavilo chybným představám a zbavilo by je nutných zábran či přispělo k rozšíření tohoto fenoménu.

Co by byly ty chybné představy? Že je možné, aby se dvě ženy, kterým na sobě opravdu záleží, k sobě veřejně přihlásily? Že se dva muži mohou mít rádi a není to jen o sexu? Co jsou to ty nutné zábrany? Snaha „zachránit“ manželství a mladé před homosexualitou tím, že tyto vztahy odsoudíme jako nemorální?

To vše ale předpokládá, aby homosexualita byla vnímána jako nakažlivá nemoc, která se může šířit. Ne jako něco daného, co je nutno přijmout. Vždyť jak by se tento fenomén mohl rozšířit, když jenom přiznání se k homosexualitě s sebou nese tolik utrpení a bojů s predsudky. Ano, mohlo by se stát, že by se pak ke své orientaci přiznalo více lidí, kteří by jinak byli ochromeni strachem (kterým je církev chce chránit?).

Plození

V dokumentu se také píše, že manželské páry mají státem/právnem přiznané výhody, protože zajišťují pokračování dalších generací a že svazky homosexuálů nemůžou ani ve vzdáleném smyslu plnit podobné úlohy, jako manželství.

Snad se shodneme na tom, že důvodů pro právní zakotvení rodiny je mnohem více než jen „ekonomické zvýhodnění výrobců dětí“. S tím pak souvisí i to, že také homosexuální páry mohou být přínosem pro společnost např. svou angažovaností v čase, který by jinak věnovali

starostem o rodinu nebo domácí péči o nemocného partnera místo drahé péče nemocniční.

Bipolarita

Kongregace dále varuje před násilím na dětech, ke kterému by mělo docházet případnými adopcemi. Argumentuje absencí pohlavní bipolarity, která by měla bránit zdravému vývoji dítěte.

Jsou potom tedy násilím na dětech také SOS vesničky, kde je „absence bipolarity“ předpokladem vhodné matky? Je opravdu pro dítě lepší, když žije v neosobním a navíc většinou také „nebipolárním“ prostředí dětského domova, než v rodinné atmosféře se dvěma ženami?

Domníváme se, že nikoliv. Naopak se ptáme: Neprosnělo by spíše trochu bipolarity kněžské službě? Nejen že ženy nemohou v římskokatolické církvi kázat a svým vlastním jedinečným způsobem přispívat k bohatosti církve ve stavu kněžském, ale kněžím není ani dovoleno tuto bipolaritu prožívat v řádném manželství.

Vztah

Několikrát zde také zaznívá, že homosexuální vztahy nemohou mít významný a pozitivní přínos k rozvoji osobnosti a společnosti, nemohou být plodem citového doplňování se. Pausálně jsou odsuzovány všechny vztahy jako promiskuitní, nevázané, zvrácené a zvrhlé. Jinak si nedokážeme vysvětlit, že na nich katolická církev nevidí nic dobrého.

Z našeho pohledu (který je narozdíl od toho kněžského podložený zkušeností společných radostí i starostí) JE možné žít vztahem, který je vzájemný, doplňující se, je místem ke vzájemné podpoře, pomáhání a růstu.

Sexuální promiskuita je celospolečenským problémem bez ohledu na sexuální orientaci. Snahu o možnost registrovaného partnerství vnímáme, jako pozitivní projev úsilí o podporu trvalých vztahů, v dnešní době tak nabouraných.

Smysl

Věříme, že má smysl, proč nás Bůh obdaril darem homosexuality. Věříme, že naše citová orientace není od podstaty zlá a špatná. Přijali jsme tuto hřívnu, nechceme ji zakopat strachem, křečovitým sebezapíráním a trápením, ale využít ji svým vlastním a jedinečným způsobem ke vzájemnému obohacení, obdarování a radostnému sdílení ve vztahu i mezi všemi svými bližními.